

İLK İDAMLA

BEN BİR
ATT'YİM!

Buse İrem SERBEST

Sayı 1, Nisan 2016 - Karabük Prof. Dr. Süheyl Ünver Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Dergisi -

YETİŞTİRME VE DESTEKLEME KURSLARI

İSTANBUL'UN
AKIF'İ

Tugsel KARAKIRIK

KARIN ALTINDAKİ
CENNET
SAHIPLERİNE

Riyafet ALPTEKİN

HALİL

Rabia Tugsel KARAKIRIK

SAYI

1

İçindekiler

TASARIM | *Kadir C*

Halil

Kalktı Halil ezan vakti
Yüzünü yıkadı helal suyla
Halime hanım sofrayı hazır etti
Olduğu kadar ekmek, peynir, helva

“Ana! Beni bekler, haktır” dedi
Hişimla katlığı mütevazı sofrasından
Ana yüreği yandı, öptü kokladı
Dua etti sağ gelmesi için o karanlık kutudan

Yola koyuldu koşar adımlarla Halil
Her adımı sonu olduğunu bilmeden
İnatçıydı Halil, daha çok çalışacaktı bu gün
İnançlıydı, eve bir kuruş fazla getireceğinden

Bindi küçük vagona
Aktı rayların üzerinden
Kömür tozuydu bütün hava
Bir acı koku geliyordu derinden

Başı döndü Halil'in, midesi bulandı
Bayatlamış peynir mi dokundu dedi yoksa
Bedeni güçsüzleşmiş, ayakları inerken aşağı
Hakkta arşa çıktığının olmadan farkında

Gözleri seçemedi ilk önce
Kendi gibi 20'li küçük cansız bedenleri
Feryatlar figanlar yankılandı, arandı çare
Ağızlardaydı annesinin tek dileği

Gözler çökük, dudaklar mor, çıktı son ses
Kelime-i Şahadet getirdiler, ettiler pes
Kömür karası oldu, yarların verdiği bez
Yine çalışkandı Halil ama yetmedi nefes

Yatar nice Halil yüzükoyun pak
Kalır geride, çocuklar aç, hayaller yarı çıplak
Ciğeri yanar Halime Annelerin evlatları irak
Çaresizce ulaşır onlara cezim şedde durak

Artar giderek ihmaller, sonu gelmez zincir
Oluyor bak hala iş kazası 6 dakikada bir
Kaç kez gelecek ölüm, burunlara tir tir, bedenlere Az
Yaşananlar ders olmalı, kifayetsiz bu şiir.

Rabia Tuğsel KARAKIRIK

İstanbul... Ne güzel şehirsin öyle. 1873'te açmışsın kapılarını bir büyük üstada. Soğuk karyolasında sıcak yorganı olmuştun, şiirlerini bir bir nakşettiği duvarı. Ve bazen de bir montu olmuştun onu yalnız bırakmayan, bir boş cebi. Ve de tanıklık etmişsin son nefesini verene kadar vatan için çarpan yüreğine.

Tahir Efendi ve Emin hanımla büyütmüşsün onu. Ragif vermişsin kulaktan kulağa değişen adına. Yazları Yakacık'a İbnülemin kardeşlere sallamışsın rüzgârını. Sonra da ortaokullu yapmışsın. İlkokulda Tahir Efendi'den öğrendiği Arapça'ya bir de Farsça eklenmiş Esad Dede'yi takiben. Ne de meraklıymış Akif şiire. Leyla ile Mecnun ilki olmuş onun Fuzulî'nin kaleminden. İbnülemin'le yazdırmışsın ilk manzumelerini. Sonra da ilimli, üstün ahlaklı bir genç yapmışsın. Akif'in kabiliyetini göstermeye başlamışsın kocaman nüfusuna. Daha sonra yavaş yavaş Tahir Efendi kapatırken gözlerini veremden, elem etmişsin onu. Ah İstanbul! Cepsiz kaldırımlarınla karıştırmışsın onu. 10 gün okuduğu sivil liseden alıp Baytar Mektebi'ne yollamışsın. Burada doktor ve dindar olan hocalarından tesirler aldirmışsın. Birincilikle mezun ederek Baytar Müfettiş Muavini tayin etmişsin iki yıl yatılı okuduğu okulundan. Büyümenle büyütmüşsün onu İstanbul. Haberlerinin kapladığı gazetelere yer açılmış Akif'in şiirlerine. İsmet Hanım'la evlendirmişsin yaşı 25'e gelince. Dedim ya İstanbul, öyle hayırlıydı ki senin açtığın kapı. Vatanın felakete uğradığı dönemde ışık gibi parladı. Milletın durumuna içten üzülp her türlü vazifeye atılmak için hâzırdı. Kurtuluş Savaşı'nda tek vücut yaptın vatansever Türk halkını. Cephelerde kazanılan zaferler yurduna güç verdi. Biricik arkadaşın Çanakkale, bağımsızlık için verirken onca şehidini, halkın bağımsızlığa inancı artması gerekti. ...sayfa 3

Tuğsel KARAKIRIK

İSTANBUL'UN

AKIF

...Duyuldu, yankılandı o sesler İstanbul, Milli Mars yazana 500 lira. Bilmem kaç bin eser kaç farklı duygu aynı amaçta toplanmış. Tanrıöver'in ricası harekete geçirmiş Akif'i. Muhteşem zaferin mısralarını tek tek ölümsüzleştirmiş bir gece vakti. Türk Milleti'nin dili oldu, giydiği çarığı, kefeni. Sanki dökülen her bir kandın intikam almış gibi Akif, mısralarına dökmüş İstiklal Marşı'nı. Kahraman orduların kahırlarını, azmini, cesaretini işlemiş bağımsızlık yoluna.

Ey İstanbul! "Canı, cananı bütün varımı alsın da Huda/Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda". Şimdi etmedin mi onu kendinden cüda. Oysaki 63'ünde toprak hasretiyle yanan Akif'i camilerin ağlatmamış mıydı? Daracık sokaklarında bile çınlasın diye ezan sesleri, bağımsızlık destanını yazmamış mıydı?

5 ay sonra, yıl 1936. Kapattın ismi Edirne olan bir kapı mezarlığını. Üzerinde Peygamber Efendimiz (ş.a.v)'le aynı yaşta ölme şerefi ve mutluluğu vardı. Söylesene İstanbul, bağımsızlığımızı tüm dünyaya ilan ettiğini. İtiraf etsene İstanbul, Akif gibi bir sanat, düşünce, kişilik abidesi yetiştiremediğini.

Tuğsel KARAKIRIK

İSTANBUL'UN,

AKIF'

KARIN ALTINDAKİ CENNET SAHALERİNE

Şehadet şerbeti içmiş şanlı atalarımız ve Hakk yolunda şehit düşecek aziz askerlerin ruhuna yüce Allah'tan rahmet dilerim.

Şehitlik makamının ölüm olmadığını biliyorum bu yüzden mektuptan haberiniz olacağını düşünerek kalbimin kapılarını sonuna kadar açıyorum. Sarıkamış acının, hüznün, yarım kalmış hayatların adresi... Sarıkamış'ı makber edinip orada mesken tutan siz atalarım karşı büyük bir şükran duyuyorum. Büyüdüğümü hissettikçe Sarıkamış'ın da anlamı büyüyor. Sarıkamış'ta niçin şehit düştüğünüzü anlayabiliyorum. Gelecek nesillere dinlerini, özgürlüklerini, hayatlarını yaşayabilecekleri bu vatanı bırakmak için Sarıkamış'ın o çetin karında her şeyi göze aldınız. İnanıyorum ki hepinizin farklı hikâyeleri, hayalleri vardı, hissediyorum. Şuan sizin şehit olduğunuz yaşlardayım. Sarıkamış'ı o bembeyaz, tertemiz karın sizin için bu dünyada şehadet şerbeti, öteki dünyada Kevser suyu olacağını bilmek bu makamın önemini bize bir kez daha hatırlatıyor. Sizden aldığımız güçle, sizin yolunuzdan, hak yolundan yılmadan devam edeceğimizi bilmenizi isterim. Allahuekber Dağlarında getirdiğiniz şehadet, şuan bizim kalbimizde atıyor, yüzümüzde geleceği hep zafer olan bir dirilişle sizden ilham alıyoruz. Artık bizim için Sarıkamış, bayrak, vatan, Mehmetçik sizinle yeni bir kimlik kazanıyor. Her yağan kar tanesi yere düşen doksan bin asker gözümüzde. O yüzden yağan her kar bizim için yere inen doksan bin rahmet...

KARIN ALTINDAKİ CENNET SAHALERİNE

Sizin yazdığınız "Sarıkamış Destanı" n varisi olarak bizler daima ruhumuzda Sarıkamış'ın soğuşunu, Allahuekber Dağlarının nidalarını. Sizin için kefen olan karı bir emanet gibi taşıyacağız. İşte bu emanet gelecek kuşağa bastığı yerlerin toprak değil, kefeni kar olmuş binlerce şehidimizin olduğunu tüm ruhuyla hissettirecek. Siz ki sadece şehit olmuş deyip şu satırlara sığmıyorsunuz. Biliyoruz bizi hala korumaya çalışıyorsunuz ve hala şehit düştüğünüz topraktasınız."Innalillahi ve inne ileyhi raciun" ayetinin sırrına ererek açtığınız kapı, çıktığınız şehitlik makamı. Türk gençliğinin göğsünde çarpan bir tekbir olarak bize yansıyor. İşte biz bu sayede sizi hala hissediyor ve gelen kutsal müjdeyle yaşadığınızı biliyoruz. Sizden geriye kalan Sarıkamış'ın her fotoğraf karesi çığlığın bir yansıması, o çığlığın anlatamadığı bizim anlayamadığımız amansız bir soğukluk sarıyor çevremizi. O soğuşunun sessizliği yeri göğü göz kamaştıran beyazlığıyla sizleri arıyoruz. Sizin nasıl şehit düştüğünüz geliyor aklımıza aldığımız nefes boğazımıza saplanan bir yumru oluyor çünkü her nefeste, siz şehitlerin nefeslerinin kesildiğini hissediyoruz.

Tarih bizden adımlarını fersah fersah uzağa taşısa da biz daima geçmişimizle yola devam edeceğiz. Sizin bıraktığınız karlı gün, bizim önünü açacağımız güneş müjdesiyle doğacak. İşte o gün hakkınızı ödeyememe duygusuyla kalbimizde sancı uyandıran o his biraz olsun azalacak. Ne tarih, ne de biz sizin cengâverliğinizin, yiğitlik ve imanınızla giriştiğiniz mücadelenin hiçbir vakit hayat sayfalarından silinmesine izin vermeyeceğiz. İşte bu sebeptendir ki bu toprakların kokusunda cennet, sesinde Allahuekber, yüzünde şehit tebessümü varlığında ise şehit yatar. Siz ruhunuzla ebediyeti arşınlarken biz şuan yarınlara tevhit mücadelesini ve vatan savaşını öğretmeden ebediyette rahat uyumayacağız.

KARIN ALTINDAKİ CENNET SAHALERİNE

Mektubumu sonlandırmadan önce şunu da söylemek isterim siz şehitleri biz karın, toprağın altına gömmedik. Siz hala on yedi, on sekiz, yirmi yaşlarında bu vatan için yürekleri çarpan erlersiniz. Biz sizi bayrağa, semalara, evrene sıgdıramadık. Sizi bu beyaz satırlara sıgdırmaya kalkışma da heyecanıma verin. Sizden son isteğim, benim de sizi göreceğim gün geldiğinde bayrağınızın gölgesinde şefaatinizle Arafat'a ulaşıp Liva-ül Hamd'ın gölgesinde buluşmak ümidi ve duasıyla...

Riyafet ALPTEKİN

MÜTLÜLÜĞÜN SIRRI

Yine çıktım gecenin bir vakti işe
Çocuklarımın yüzünü öptüm sessizce
Bekliyordu eşim kapının eşiğinde
Hüznünü belli eden sükûneti ile

Bir elimde yanıp sönen sarı bir fener
Diğerinde ise tozla karışmış bir baret
Fosforu çamura bulanmış yelek ile
Sessiz bomboş sokaklardan geçiyorum işte

Kimisi okulu zor bitirmiş, kimisi hiç okumamış
Güvenlik, tedbir nedir onlara anlatılmamış
İnsanların canı servet uğruna hiçe sayılmış
Onların tek sigortası yaradanmış.

Ermenek, Soma sizleri unutmayacağız asla
Yapılan tek hata olmayan tedbirlerdi aslında
Bundan sonra her işçi almalı tedbirini mutlaka
İş güvenliği her zaman önde tutulmalı bu
hayatta

Aileni, canını düşünüyorsan tak bareti başına
Güvenliğini sağlamıyorlarsa şikâyet et mutlaka
Ailen bekliyor seni sakın unutma
Onların için güvenliğini sağlama alsana...

Devrim TİRYAKI

Ben bir ATT'yim. Bir telsizle çıkarım vakaya karşıma kim gelecek, nasıl gelecek bilemem. Sakin olmalıyım adresi ararken hızlı düşünmeliyim, dakikalarla yarışmalıyım. Birine yardım edebilmem için önce güven kazanmalıyım. Kendi bildiklerim doğrultusunda açıklama yapmadan işe girişmek yok. Saldırlardan hastaya müdahale edemem sonra.

Değer yargılarım yüksek olmalı ayakta uyuyacağım sırada bir şizofrenle karşılaşabilirim canıma zarar gelecek diye korkmaya vaktim yok, karşımdakini sakinleştirmeliyim. Arkasında üzülüp, perişan olanları hiç sayamam onlar benden yardım bekliyor. Kollarından tutup onu kurtar diye haykırıyorlar. Açıklama yapmalıyım ki daha fazla işim zorlaşmasın.

Ben bir insanım başıma bir şey gelmeyeceğinin garantisi yok. Dayanamam vakada her saldırıya. Ben de annemin babamın birtanesiyim. İnsanlara yardım etmek için seçtim ben bu mesleği.

Bilgilerimi ortaya koymamın nedeni bir kalbi daha uzun süre atmaya zorlamak. Kendimi yormamın sebebi belki bir insanın günlerce duasını almak.

Biz sağlıkçımız arkadaş! Yok öyle yılmak biz siren sesleriyle vakaya ulaşmama stresıyla mutluyuz. Biz 3 rakam 3 harfiz. CPR umutlarımız hiç bitmesin larengeskobumuzun ışığı hiç sönmesin sinüs ritme dönmeliğinin mutluluğu üstümüzden eksik olmasın. Allah kimseyi bize muhtaç etmesin, kimsenin başından da eksik etmesin.

BİZ 112'YİZ ARKADAŞ!

Buse İrem SERBEST

**BEN BİR
ATT
YIM!**

Bu Kent

Varlıktan ebede sırdaştır bu kent,
Kucaktan mezara yoldaştır bu kent,
Yaradanın bizlere bahşettiği,
Aklımla bir olan salaştır bu kent.

Birçok şehit vermiş savaştır bu kent,
Ömrü yalnızlarla yavaştır bu kent,
Ahirete kadar eşlik edecek,
Aşk şarabı tatmış ayyaştır bu kent.

Uğruna da ölen adaştır bu kent,
Kadere mahkuma yandaştır bu kent,
Kalpleri kadar büyük aşka şahit,
Toprağı bir olan soydaştır bu kent.

Gönül zenginliği çağdaştır bu kent,
Biz birlik oldukça kandaştır bu kent,
Bizlere oksijeni duman olan,
Kürt türk ayırmadan kardaştır bu kent.

Burak Can ÖZCAN

JANDARMADIR O

Jandarmadır bu dağların, bu vatanın bekçisi,
Korkmadan, cesurca karşılar her türlü tehlikeyi.
Bölücülere, katillere, hainlere inat,
Vatan için ayaktadır her saat.

Tek bir vücut olup çatışma anında,
Bana bir şey olacak diye korkmaz asla.
Öleceğim der bir gün mutlaka,
Yanmaz canı jandarmanın bayrak uğruna.

Jandarmadır o, asla yenilmez,
Bildiği tek şey, vatan bölünmez!
Canım, malim, namusum sana emanet olsun,
Seni doğuran anaya binlerce helal olsun.

Gök sancağın altında kırmızı bir kan,
Durmak bilmez bir an.
Onlar korumasaydı dağları bu hayatta,
Biz güvenli uyu-yamazdık aslında.

Kırmızı ile **mavi** jandarmanın asıl rengi,
Onun özü aslında vatana sevgi.
Aileni bırakıpta gittin uzun zaman mecraya belki,
Şunu bil; bitmez tükenmez sana duyduğumuz sevgi.

Buse İrem SERBEST

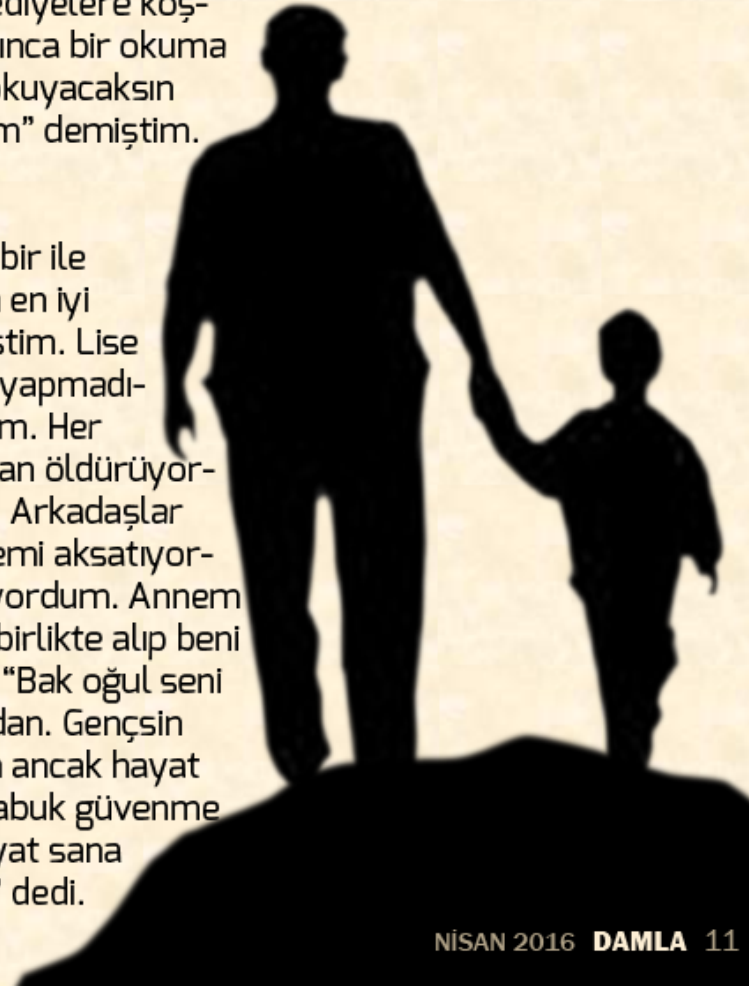

Ankara'nın kaybolmaya yüz tutmuş semtlerinden birinde, müstakil bahçe içinde bir evdi bizim evimiz. Orta halli bir ailenin tek çocuğuydum. Annem ve babam öğretmen olduğu için günümün neredeyse tamamını dedemle geçirirdim. Dedem bizim eve geldiğinde,1.sınıfa daha yeni başlamıştım. Saçlarına beyazlar düşmüş, sakalları olan uzunca biriydi dedem. Dedeme ilk bakışında ellerinin kırışıklıkları dikkatimi çekmişti. Oysa nerden bilebilirdim ki, dedemin zamanla en yakın arkadaşım olacağını...

Küçükken en çok annemle babamdan ayrı kalmak zor geliyordu. Ancak hafta sonları beraber olabiliyorduk ama yetmiyordu, daha çok vakit geçirmek istiyordum onlarla. Fakat dedem bir nebze olsa da karşılıyordu bu özlemlerimi. Yeri geldiğinde anne,yeri geldiğinde baba,zaman zaman bir arkadaş,bir dost oluyordu bana.Hatta anne ve babamın yazılı kağıtları ile boğuştuıkları bir Pazar sabahı hiç unutmam,dedem geldi yanıma. Bana dönerek "Hayırdır evlat,üzgün görünüyorsun" dedi. Anne ve babamdan yakındım dedeme. Bana "Üzüldüğüm şeye bak, kalk hadi ben daha ölmedim senin şu arabalı oyunundan oynayalım" dedi.O an sanki içime güneş doğmuştu.O gün saatlerce oyunlar oynadık,kitaplar okuduk...

Marketten ekmek,ayran,et vs. bir şeyler almıştık.Pikniğe gidiyoruz diye düşünmüştüm fakat gideceğimiz yere geldiğimizde işler değişmişti.Biraz daha ilerleyince anne ve babamın da olduğu bir kalabalık "İyi ki doğdun Ufuk" diye bağirmaya başladılar.Unutmuştum, doğum günümdü bugün benim.Öylesine sevinmişim ki.Heyecanla hediyelere koşmuşum.Ancak bir hediye vardı dikkatimi çeken,kalınca bir okuma kitabıydı bu dedemin hediyesiydi "Onu büyüyünce okuyacaksın evlat" sesiyle irkildim. "Sen nasıl istersen dedeciğim" demiştim. O kadar eğlenmişim ki o gün...Enfesti...

Yıllar birbirini kovalamıştı. Lise 1. sınıftım. Yeni bir ile taşınmıştık –annemin tayin durumundan dolayı-.İlin en iyi 2.lisesindeydim. Yaz tatili boyunca bayağı değişmişim. Lise farklıydı. İnsanlar hiç de ilkokuldaki gibi değildi. Hiç yapmadığım şeyler yapıyordum. Bir sürü arkadaş edinmişim. Her okul çıkışı arkadaşlarımla bir yerlere takılıyor, zaman öldürüyorduk. Derslerime eskisi kadar önem veremiyordum. Arkadaşlar okul, eğlence derken gün bitiyordu. En kötüsü dedemi aksatıyordum. Eskisi gibi oturup saatlerce onunla konuşmuyordum. Annem le bu kötü gidişatı fark etmiş olacaklar ki dedemle birlikte alıp beni karşılarına konuşmayı denediler. Dedem girdi söze "Bak oğul seni az da olsa anlıyorum şu an. Biz de geçtik bu yollardan. Gençsin delikanlısın, aklına esen her şeyi yapmak istiyorsun ancak hayat böyle değil. Sana bir dede nasihati; İnsanlara çok çabuk güvenme ve en önemlisi herkesi kendin gibi sanma.Bazen hayat sana öyle bir tokat çarpar ki ne olduğunu anlayamazsın" dedi. Umurumda değildi sanki bunlar. =>Sf.12

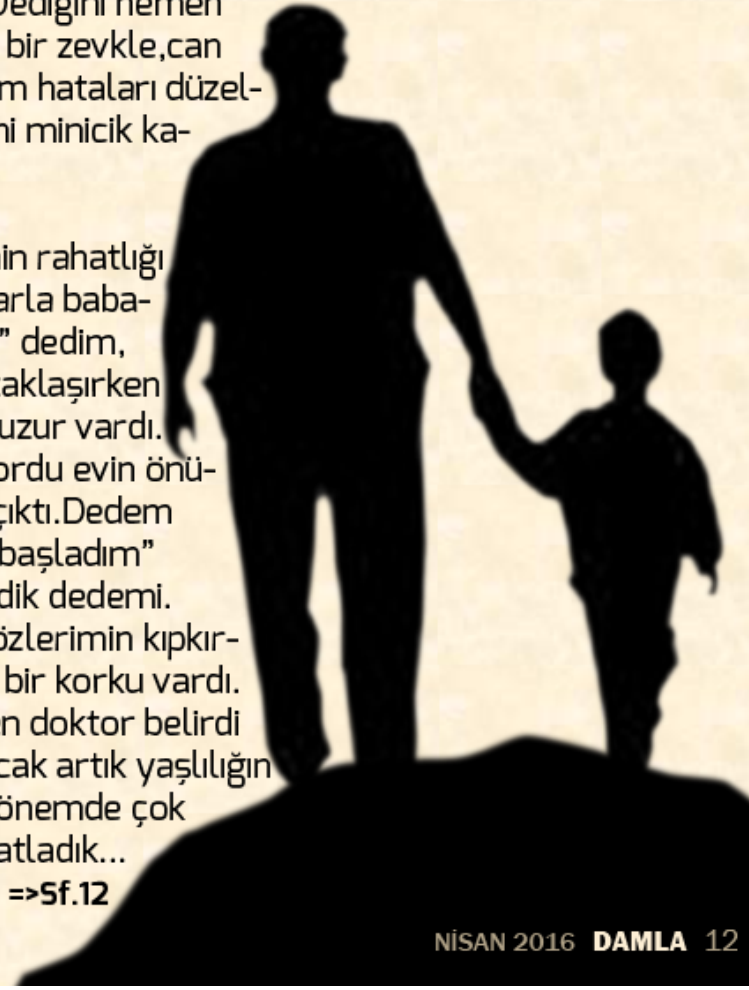
...Bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Her şey toz pembe geliyordu sanki. Dinlemediğim yetmezmiş gibi birde terslemiştim dedemi. "Karışmayın bana" diye.

Son sınıfa geldiğimde, diğer senelerde yaptığım hataların bedelini ödüyordum. Körü körüne güvendiğim arkadaşlarımın hiçbiri yoktu şu an yanımda. İlk hatamda en kötü insan ilan etmişlerdi beni. Bunlar mıydı gerçek arkadaş? Bu muydu gerçek arkadaşlık? diye düşünürken, şöyle bir silkinmem gerek artık diye düşündüm. Son senemdi bu sene, geleceğime dair sağlam zeminler hazırlamam gereken zorlu bir sene.

Günden güne daha da toparlıyordum kendimi... Dershane, okul, ev üçgeninde yorucu bir koşuşturma içerisindeydim. Artık ailemle de daha fazla vakit geçirmeye özen gösteriyordum ve en önemlisi dedemle. Eski zindelikleri yoktu hiçbirinin tabi ki... Annem ve babamın saçlarına aklar düşmüş, her bir senenin izlerini taşıyan kırışıklıklar üzerinde yerlerini almışlardı. Dedem? Dedem artık zar zor yürüyordu. Çoğu zaman pencerenin yanına geçip, uzaklara doğru dalıyordu. Düşünüyor da düşünüyordu...

Zaman hızla ilerlemiş, sınav günü gelip çatmıştı. Sahi ne ara bitmişti zaman? Ne kadar çabuk geçmişti yorucu bir senelik koşuşturma? Bu gece uyku yoktu bana. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyordum. En sonunda dayanamadım ve dedemin yanına gittim. Gecenin bir yarısı uyandırdım ve sınıksız sarılıp "Uyku tutmuyor dede, öleceğim heyecandan" dedim. Dedem onu sandalyeye oturtmamı söyledi. Dediğini hemen yaptım ve karşı sandalyeye de ben oturdum. Büyük bir zevkle, can kulağıyla dinledim dedemi, önceki senelerde yaptığım hataları düzeltmek istercesine dinledim o adamı, yaşlılıktan bedeni minicik kalan ama yüreği dev kadar olan o adamı ...

Sınavdan çıktığımda, sınavımın harika geçmesinin rahatlığı ve dün gecenin huzuru vardı üzerimde. Koşar adımlarla babamın yanına gittim "Oldu işte baba harikaydı sınavım" dedim, Sarıldık babamla, hem de sıkı sıkı. Sınav alanından uzaklaşırken ikimizin de gözlerinde sevinç vardı mutluluk vardı, huzur vardı. Ta ki evin önüne gelene kadar .Bir ambulans bekliyordu evin önünde. Korkar adımlarla eve çıktım. Bizim evin kapısı açıktı. Dedem sedyenin üzerinde baygın bir şekildeydi. Bağırmaya başladım "Dede ne oldu sana" diye, hemen hastaneye yetiştirdik dedemi. Babamla birlikte kapıda bekliyorduk. Ağlamaktan gözlerimin kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. İçimde çok büyük bir korku vardı. "Ya dedemi kaybedersem" diye içim içimi kemirirken doktor belirdi kapıda. Koştuk hemen ve doktorun "Hastamız iyi ancak artık yaşlılığın vermiş olduğu bir yorgunluk var, bundan sonra ki dönemde çok iyi bakılması gerek" sözleriyle bir nebze de olsa rahatladık... Yanımdaydı ya dedem ölmemişti ya, buna da şükür. =>Sf.12

Dedem o günden sonra eski haline dönemedi. Her zamankinden daha çok yatıyordu. Her gün bir avuç ilaç içiyordu. Fakat tüm bunlara rağmen tüm enerjisini bana harcıyordu. Saatlerce oturup konuşuyorduk. Anılarını anlatıyordu bana, zevkle dinliyordum.

Sınav sonuçlarının açıklanma tarihi yaklaştıkça heyecanımda artıyordu. Ne bölüm seçsem diye düşünüyordum. Dedem babamın hep avukat olmasını istemiş, ancak babam öğretmen olmayı tercih etmiş. O an neden olmasın ki ? diye düşündüm. Neden avukat olmayayım?

Güneşin en güzel yüzünü gösterdiği, kuş civıltılarının içime işlediği mutlu bir sabahı ve babamla okuldan dönüyorduk. Tercihlerimi yapmış, ilk sıraya "Hukuk Fakültesi" ni yazmıştım. Eve yaklaştıkça dedemin ne kadar da mutlu olacağını düşünüyordum. Onu gururlandırmak ne büyük şerefti benim için. Koşarak evin ziline bastım ancak açan olmadı. Zili kırarcasına bastım hala yoktu açan. Tam o sırada annem aradı ve babama dedemin hastaneye kaldırıldığını söyledi.

O kadar hızlı gidiyorduk ki yetişebilmek için. Hastanenin acil bölümüne geldiğimizde annem hiçkırta hiçkırta ağlıyordu. "Hayır hayır " dedim o an. Biraz daha ilerlediğimde dedem üstü kapatılmış vaziyette sedyedeydi. Yere yığıldım, kaskatı kesildiğimi hissedebiliyordum o an. Fısıldar vaziyette " Ben geldim be dede, avukat olacaktım ben senin için, kalk hadi kalk, bak benim torunun " diyebilirdim sadece. Gerisini de hatırlamıyorum zaten. O güne dair hafızamda bu kadar bilgi var. Ben o gün arkadaşımı, dostumu, sırdaşımı, bana hayatımın her alanında Hızır gibi yetişen o adamı kaybetmişim...

Cenaze defnedildikten bir ay sonra odada yatarken, kitaplığında bir kitap çarptı gözüme. Dedemin bana hediye ettiği kitaptı bu. İçini açtım hemen. Bir not vardı burada, dedemin el yazısıydı bu. Aynen şöyle yazıyordu kağıtta;

"Evlat

Sen bu kağıda ulaştığın zaman ben belki de göç etmiş olacağım buralardan. Bu kağıt sana bir nasihat bir hediyedir. Evlat sen sen ol kimseye güvenme bu hayatta, annenin babanın değerini bil ve kimseyi kendin gibi zannetme. Bir dedenin torununa verebileceği en güzel hediye kitaptır. Oku ve aileni gururlandır. Ben seninle hep gurur duyuyor olacağım." yazıyordu. Kağıdı okuduğumda, göz yaşlarımı tutamıyordum, hiçkırta hiçkırta ağlıyordum tutamıyordum kendimi. Yaşlı gözlerimle başladım kitabı okumaya. Dedem hep kalbimdeydi. Gitmemişti bir yere...

Seneler Sonra... => Sf.14

Dedemin mezarını ziyarete gelmiştik. Bugün ben 30 yaşındaydım. Dedemin ölümünün üzerinden tam 12 sene geçmişti. Bu yıllar içinde avukat oldum ,evlendim. Hayatım boyunca dedemin nasihatlarını unutmadım ve bunlarla hareket ettim. Benim hayatım boyunca ki başarılarımın tek sebebi o adamdı. O adam. Evet ben belki bugün 30 yaşındayım kendi kararlarımı kendim verebilecek yaşıyım fakat çoğu zaman bir “dedeye” ihtiyacım olmuyor değil. Siz siz olun hayatınızdaki insanların değerini bilin sonra kaybedince oluşan boşluk dolmuyor...

İrem BATUR

ADAM

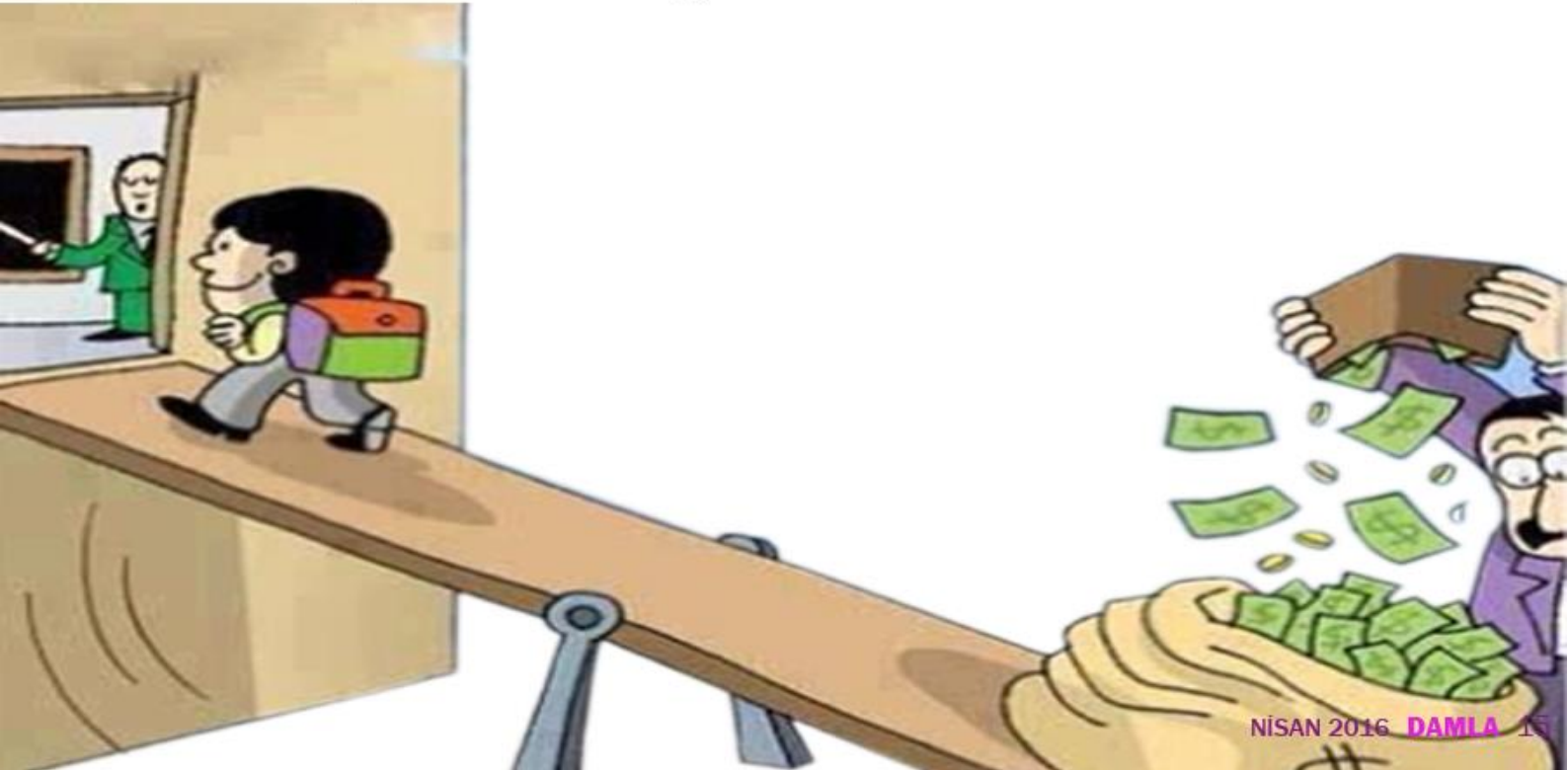

GELECEĞİMİN "BUĞULU CAMI"

Gelecek nedir? Bugünden üzerine çalışıp rahata kavuşmak için kurulan temeller mi, yoksa her gece kafamızı yastığa koyduğumuz anda bizi yiyip bitiren kaygılar mı?

Gelecek kaygısını çocukluktan başlayıp hayatımızın her anında bulduruyoruz bir kenarda. Daha iyi bir lise için, liseden sonra daha iyi bir üniversite için, daha iyi bir kariyer için, daha mutlu bir hayat için, hep daha iyi, hep daha iyi... Düşünmekten sıkıldığımız önümüzde uzağıp giden korkulu gelecekte hiç mi hiç kurtulamıyoruz. Daha geçen yıl iyi bir liseyi kazanmak karabasan gibi tepemdeyken, liseyi kazandıktan sonra daha iyi bir üniversite kaygısında buluverdim kendimi bir anda.

GELECEĞİMİN "BUĞULU CAMI"

Biliyorum, hayatım bir zincir misali eğitimim mesleğimi, mesleğim ise arkadaş çevremi etkileyecek. Sonuçta kaygılarım hep benimle birlikte gelip yine benimle birlikte büyüyecek.

Kaygılarımın boyutları hep değişken olacak. Hatta yeri gelip sık sık 'acaba mı?' derim ister istemez. Bu acabalar içinde farkında değilim ama gelecek korkusu beni içine hapseder.

Aslında tek ben değilim. Hepimiz yapı itibarıyla gelecek korkusunu derinden yaşamaya meylliyiz sanırım. 7'den 70'mize kadar hepimiz bugünümüzü yaşayamadan yarınımızın endişelerini kucaklıyoruz hep.

Yarın diye bahsettiğim korkularla geçecek olan bir geleceğim var. Bu gelecekte üniversiteyi bitirip iş bulamadan evde oturma düşüncesi var birde.

Al işte korkular listesine iki madde daha ekleniverdi birden... Gelecek önümüzde duran buğulu bir cam gibi iken camı saydamlaştırmak için çok çalışmamız gerektiğinin bilincindeyiz çoğumuz. Ama ne var ki bunun bilincinde olmamız gelecekte korkmamızı engellemiyor. Şu anda hedeflediğim liseyi kazandım ama istediğim üniversiteyi kazanıp kazanamayacağım korkularla birlikte yaşayacağım geleceğimde saklı.

GELECEĞİMİN "BUĞULU CAMI"

Ama ben biliyorum ki istersem düşüncelerimi pozitif yönlendirebilirim. Kendimi eğitim sahasında koşturan bir yarış atı gibi hissetmek istemiyorum. Yok, yok hayır. Buna hiç gerek yok. Ben gelecekte korkmayı düzenli çalışarak her şeyi başarabilirim.

Tamam, gelecek kaygılarımı sifıra indirgeyemem. Ama kendimi motive ederek anın tadını çıkarabilirim. Bu şekilde kuruntulardan ve yorgunluklardan daha az hasarla kurtulabilirim. Daha genel düşünceyle "bilinçli" olmak gerekiyor galiba. Yani her halimi farkında olup fazla kaygılanmamaya çalışmak.

Yaşam çok kısacık bir zaman dilimi... Bu günümüzü gelecek kaygısıyla doldurursak yaşadığımız andan pekte bir zevk alamayız. Onun yerine şöyle düşünüyorum; Ben gelecekte korkmuyorum. Çünkü kendi geleceğimi kendim hazırlıyorum.

Buse İrem SERBEST

Sert Esen

Rüzgar

Derin, her zamanki gibi ağabeyi Doruk ile anlaşamamış tekrar kavga etmeye başlamışlardı. "Kurtulmak istiyorum senden!" diye bağırmıştı Derin. Ağabeyine çoğu zaman anlam veremiyordu.

Aralarında sadece 2 yaş vardı. Ama ağabeyi 16 yaşında olmasına rağmen çok uysal anlayışlı biriydi. Derin ağabeyini çok seviyordu ama bazen sevgi her şeye yetmiyordu.

Bir sabah Derin ağabeyinin gönlünü almak için erkenden kalktı ve ona çok güzel kahvaltı hazırladı. Doruk'u kaldırmak için odasına gitti. Kapıyı tıkladı ve Doruk'tan ses alamayınca benden özür dilememi bekliyor, diye düşündü. Sabahları ağabeyi uyandırmak için söylediği her zamanki müthiş şarkısını söyleyerek içeri girdi. Ancak durum beklediği gibi değildi. Doruk onun bu şarkısına bile hiçbir tepki vermiyordu.

Doruk'un yüzünün çok solgun olduğunu, teninin ise aşırı soğuk olduğunu sonradan fark etti. Bir de artık ağabeyi nefes almıyordu.

Birden dün gece neler olduğunu hatırladı. Ağabeyine ondan kurtulmak istediğini haykırmıştı. Kalbi şiddetle acımaya başlamıştı. Sanki her şey geçip gidecekmis gibi, kalbini söküp atacak şekilde haykırmaya başlamıştı. Fakat bu sese rağmen yine de Doruk uyanmamıştı.

Sert Esen

Rüzgar

Biricik ağabeyini bu soğuk mezara hiç mi hiç yakıstıramıyordu. Tüm bunlar Doruk'un yaptığı en berbat şakalardan biri gibi duruyordu. Ağabeyinin elinden son kez sıkıca tuttuğunda onun soğuk ve karanlık yerlerden hiç hoşlanmadığını hatırladı. İşte o anda bunu ilk kez annesine söyledi.

"Lütfen o soğuk ve karanlık yere ağabeyimi koymayın." Kimse onu dinlemiyordu. Bilmiyordu ki zaten hiçbiride. Bilselerdi elbetteki koymazlardı.

Eve geldiklerinde Derin, ağabeyinin odasına kimse girmesin diye kilitleyip, kendi odasına koşarak gitti. Saatlerce ağladı. Hatta ağlarken de uyuyakalmıştı. Rüyasında Doruk ile birlikte okul maceralarını, birlikte yaptıkları bin bir çeşit yaramazlığı ve neredeyse hergün ettikleri kavgaları hatırladı.

Kabuslarla dolu bir geceydi. Derin ağabeyine çok kızmıştı. Nasıl olurda böyle saçma bir laf için kardeşini öylece bırakıp giderdi?

Derin kendini de çok suçlu hissederek ağabeyinin odasına gitti. Kapıyı açtı ve usulca içeri girdi. Her şey ağabeyine uygun bir şekilde bırakılmıştı. Dağınık kitaplar ve dağınık bir yatak.

Yatağa oturdu ve yastığı alarak ağabeyinin o güzel kokusunu içine çekti. Yastığın altında mavi kapaklı bir defter vardı. Bu defteri önceden de görmüştü. Ama Doruk onu Derin'in eline almasına izin vermiyordu. Son kez ağabeyinin güzel el yazısını görmek için defterin kapağını açtı. Bu bir günlüktü.

Sert Esen

Rüzgar

Demek ki Doruk günlük tutuyordu. Defterin ortasına doğru geldiğinde, ikisinin olduğu küçüklük fotoğraflarını ve kendisine yazılmış bir mektup buldu:

”

***Kardeşim,** eğer bir gün ben ölürsem sakın sana çok küçükken verdiğim sözü unuttuğumu sanma. Sen benim canımsın. Sana verdiğim sözleri hiç unuttur muyum ben? Küçükken yaptığımız gibi şimdi de oyuncaklarımın üzerine yemin ediyorum prenses. seni her zaman seveceğim. Artık kavga edemesek bile ben seni hep yukarıdan izliyor olacağım. Bir de unutmadan benim çok sevdiğin bir oyuncak ayım vardı ya. artık senin olabilir. Benden sana son hediye. Unutma: her yeni bir gün yaşamaya değer kadar güzeldir. Bana inat yaşa...”*

Bu mektubu okuduktan sonra artık Derin'in kendini tutacak gücü kalmamıştı. Defteri göğsüne bastırıp koşarak odadan çıktı ve evlerinin bahçesinde ki Doruk'un en sevdiği salıncağa oturdu. Ağabeyi ile yaptığı kavgaların ve yaşanan kırgınlıkların hiç önemi kalmamıştı. Aslında ona hiç kırlmamış olduğunu anladı. O anda Derin'e annesinin sarılması bile yeterli gelmiyordu. Sert esen rüzgar Doruk'u daha çok hissettiriyordu. Derin, bu esen rüzgarda bile artık kendine sahip çıkacak birinin olmaması nedeniyle kendini çok savunmasız hissediyordu. Nedeni belliydi: Derin şimdiden ağabeyini çok özleyiyor ve yine eskisi gibi Doruk'unu yanında istiyordu.

Alegna FURUNCU

İrem Nur TOPSAKAL

Kübra Nur EKEMEN

BİR GÜN

” Kudüslü çocuğun cihandaki yalnızlığı,
en acısıdır yalnızlıkların.”

Hep mi ağlar gülmez mi Filistin'de çocuklar
Gülerken bir sefer bir sefer görmek isterim

Zulümün kaskacında ne zordur nefes almak,
Hukukun sinesinde Ömer görmek isterim.

Kasırganın ardında açılan güz gülleri,
Sizleri dinç ve cesur, nefer görmek isterim.

Ya heybeme eklensin dünyanın tüm günahı,
Günahlarla yazılı defter görmek isterim.

Yağmurun karalığı temizlediği günde,
Yüzümü göğe dönüp, seher görmek isterim.

Ya da yaşanmasın hiç çığlıklar yalnızlığı
Tebessüme dayalı kader görmek isterim.

Soğukluğunda parçalansın illet kayalar,
Mızrak boyu güneşe sefer görmek isterim.

Zulme alkış dağıtan pas tutmuş gönülleri,
Bir avuç suda helak, beter görmek isterim.

Mizanun geldiği anda ellerimde umudum,
Açın mavi semayı, haber görmek isterim.

Ey Kudüslü çocuğun gönlünde açan verda
Kudüs'ü, Siyonist'i yener görmek isterim

Rıyafet Afrikan

Bir Küçük Tebessüm

Ve işte olmuştu. Sonunda istediğim emellerden birine kavuşmuşum. Üniversiteden sonraki zorlu süreç bitmiş ve hemşire olarak atanmışım. Kastamonu'da küçük bir devlet hastanesinde çalışacaktım. Her zaman hayalini kurduğum gibi; çocuk bölümünde... Artık hayattaki sorumluluklarım çok başkaydı. Geçindirmem gereken kocaman bir ben ve benden yardım bekleyen küçücük kalpler vardı. Ben ise o kalplere umut verebilmek adına çırpıp duran bedenimle birlikte Kastamonu'ya doğru yola çıkıyordum.

Hemşirelik, bizim aile mesleği oldu artık diyerek tebessüm ediyorum kendi kendime. Annem anneannem, teyzelerim, büyük anneannem... Daha 5 yaşındayken herkes oyuncak bebeklerinin saçını tararken ben oyuncak şırıngalarla uğraşır dururdum. Hiç sıkılmadan usanmadan annemle birlikte gece nöbetlerine giderdim. Ama artık gerçek bir hemşireydim. Elimde ne oyuncaktan şırınga vardı ne de anneye gidilen nöbetler vardı. Tamamen tek başıma ve hiç olmadığı kadar sahiciydi.

İlk günden geç kalmayayım diye sabahın köründe hastanenin yolunu tutmuşum. Şehre geleli bir hafta olmuştu. Zaten küçük bir şehirdi ama hemen ısınmışım. Yolda bunları düşünürken hastaneye çoktan gelmişim bile. Hastane yeni evime oldukça yakındı. Heyecanlı ve biraz da ürkek adımlarla girdim yeni hastanemin kapısından. Başhemşireyi bulup kısa bir sohbetten sonra çalışmak üzere servisine geldim. İlk olarak hemşirelerle tanıştım. Hepsi benden yaşça büyüklerdi ve hepsinin gözünden yardım elleri uzanıyordu. "Hoş geldin Feyza Hemşire gel otur." dedi servisin sorumlu hemşiresi. Nasıl da anneme benziyor diye iç geçirdim otururken. Bana servisin kurallarını anlatan hemşireyi can kulağıyla dinledim. Ve hemen işe koyuldum...

Çocuklar... Ah şu çocuklar diye düşünüyordum serviste otururken. Dünya da masum kalmış tek zerrelere. Çocuk servisinin kötü yanı da buydu işte. O "masum" çocukları öylesine üzgün hasta halde görmek... İnsanın yüreğini parçalıyordu. Ama verdiğiniz 1-2 damla ilaçlarla acılarının geçmesi ve sanki onlara dünyaları vermişsiniz gibi davranmaları... İşte bu duygu paha biçilemezdi.

Günler ayları kovalarken zaman da hızla geçiyordu. Yavaş yavaş alışmışım bu şehir hastaneye, insanlara. Hemşirelerin benden yaşça büyük olmaları benim için çok iyiydi. Hepsi bana senelerin onlara kattığı tecrübelerden birer parça da olsa bir şeyler öğretebilmek adına didinip duruyorlardı. Servisin sorumlu hemşiresi ile evlerimiz çok yakındı sağ olsun beni hiç zorda bırakmıyordu. Her ne kadar ailenin yerini tutmasa da böyle güzel insanların olduğunu bilmek insanı mutlu ediyordu işte...

"Yeni gelen hastamızın anamnezini alabilir misin Feyza'cığım?" diyen hemşirenin sesiyle irkildim o an. Yeni gelen hastanın durumu hiç iyi görünmüyordu. 5 yaşındaki Ali'nin beyin felci vardı ve doğuştan akciğerleri gelişmemişti. Nefes alabilmek için kanadı kırılmış kuş yavrusu gibi çırpıp duruyordu... "Tabi ki" diyebildim hemşireye ama hala şoktaydım sanki. Küçük Ali'nin durumu çok kötüydü. Hastanın dosyasını doldurduktan hemen sonra ilaçlarını yapıp oksijen vermeye başladık. Küçük Ali nefes alamadıkça ben daralıyordum sanki. Olan biten hiçbir şeyi anlamıyordu ne yazık ki. Onca acıya rağmen sessiz sessiz için için ağlıyordu masum. ->

Bir Küçük Tebessüm

Birkaç saat sonra biraz daha iyi olan Ali'yi kontrol ettim ve ağlamaktan gözleri kan çanağına dönen annesinin yanına iliştim. “ Ali biraz daha iyi korkmayın ” diyebildim. Üzgün anne sanki ona bir şeyler dememi bekliyormuş meğer... Hem ağladı hem anlattı: “ Eşimle çok severek evlendik ancak senelerce çocuğumuz olmadı gezmediğimiz doktor hastane kalmadı. En son dokuzuncu Senemizde tam her şey bitti derken Ali çıka geldi. Hamile olduğumu duyunca öylesine sevinmiştik ki... Tüm dünyalar bizimdi sanki. Ta ki beşinci aya kadar. Doktor Ali'nin çokta sağlıklı doğmayabileceğini söyledi. İsterseniz bu hamileliği çok geç olmadan sonlandırabilirsiniz diyerek irdeledi. Senelerdir çocuğu olmayan bir aileye “ Hamileliğinizi sonlandırabilirsiniz” cümlesi ne kadar acı ne kadar ağırdu biliyor musun? Pes etmedik ne de olsa bizim yavrumuzdu sağlıklı da olsa sağlıksız da olsa bakmakla yükümlüydük dedik, dedik te işte doğduğu günden beri hastanelerdeyiz. Olsun diyorum bazen canımdan bir parça sonuçta ama onun ağladığının canının yandığını görmek beni mahvediyor.” diyerek gözyaşlarını sildi küçük mendiline kadın. O kadar duygulanmış o kadar üzülmüştüm ki ... Bu anlatılanlardan sonra birkaç gün kendime gelmekte zorlandım.

Bugün hastanede ki 2.ayımın ilk günüydü. Servise tam anlamıyla alışmıştım artık. Hemşirelerle de gayet iyiydim. İş gücüne uğraşmıyor boş vakitlerimde de çocuklara kitap okuyor ya da onlarla birlikte boyama yapıyordum. Onların sevdiğini görmek acılarının geçmiş olduğunu görmek beni o kadar mutlu ediyordu ki. Her sabah gelmeden mutlaka bir tane balon aldığım bir oda vardı. Her ne kadar tepki vermese de dudağının kenarında ki küçük tebessüm bana yetiyordu. Evet evet Küçük Ali'ye. Odasının her tarafını uçan balonlarla doldurmuştu. 1 aydır yatıyordu, durumu ne çok iyiydi ne de çok kötü. “ Bu da yeter” diyordu annesi “Kötü değil ya” diyordu. Üzgün anne ve baba bir an olsun çocuklarının yanından ayrılmıyorlardı. Küçük Ali ise 5 yaşında olmasına rağmen öylesine zayıf cılızdı ki yaşatlarına oranla çok daha küçük duruyordu. Ağlaması bile sessizdi masumun. Gülmesi ise sadece bir küçük tebessüm. Ancak ne küçük bir tebessüm ne de bir ağlamaydı onun derdi onun tek derdi alabileceği bir küçük nefesti.

Güneşli bir mayıs sabahı erkenden yola koyuldum yine. Köşedeki oyuncakçıdan Küçük Ali'nin balonunu aldım ve hastaneye doğru yürümeye devam ettim. Yolda serviste ki diğer hemşirelerden biriyle karşılaştım. Hülya hemşirenin ta kendisiydi bu. Elimde ki balonu gören Hülya hemşire gülümsedi. “ İlahi Feyza bıkmıyorsun da her sabah şu balonu almaktan daha sen çocuksun be kızım” diyerek sarıldı bana. Güldüm söylediklerine... Bıkar mıydım hiç...

Ancak hastaneye vardığımda Küçük Ali'nin hiçte balona gülümseyecek hali yoktu bugün. Her zamankinden biraz daha yorgun bitkin ve sararmıştı. Nefes alması ise çok güç durumdaydı.

Birkaç dakika sonra çok daha kötüleşen Küçük Ali'nin doktorunu aradık. Yarım saat sonra gelen doktor hemen Ali'yi muayene etti. İlaç dozlarını arttırdı ve biraz bekleyelim dedi. Bu süre zarfında Ali'nin dosyasını inceledi. “Hemşire hanım” diyerek seslendi: ->

Bir Küçük Tebessüm

“ Ali’nin odasında ne kadar fazla balon var böyle” dedi. “ Ben alıyorum her gün bir tane, odasına girdiğimde elimde balon görünce küçücük de olsa gülümsüyor” dedim. “ Ne kadar güzel...” dediği sırada Ali’nin annesi geldi koşarak: “ Ali... Ali...” dedi. Hemen odasına koştuk Küçük Ali’nin nabızı çok düşüktü nefes alamıyordu. Doktor hemen mavi kod ekibine haber verdi. Küçük sevimli servis korku dolu anlara kapılmıştı o an. Titriyordum resmen soğukkanlı olmam gerekiyordu ama olamıyordum. Bir yandan da Küçük Ali’nin annesini sakinleştirmeye çalışıyordum. Korkuyordum hem de çok korkuyordum, bu küçük bedenin hayata tutunmamasından korkuyordum.

Neyse ki korktuğum olmadı. Küçük Ali her şeye rağmen hayata sınımsı tutundu. Hemen ilaçlarını verip istirahat ettirdik. Annesi ve babasının sakinleşmesi içinde biraz dışarıya çıkardık. Benimde sakinleşmem gerekiyordu tabii, fazlasıyla korkmuştum. Her bir karesi ilaç kokan korku dolu hastanenin dışarısına attım kendimi. Mis gibi havayı çektim içime. Düşündüm saatlerce... Ya kötü bir şey olsaydı Küçük Ali’ye. Ailesi ne yapardı nasıl üzülürdü diye düşündüm. Ama çok şükür ki iyiydi.

Ertesi gün Küçük Ali’ye iki tane balon aldım. Fazladan olan tebrik balonuydu. Bu küçük ama çok güçlü olan bedenineydi. Diğeri ise ona tabi ki... Hastaneye girerken elinde balon olan biri daha vardı. Küçük Ali’nin doktoruydu bu ve Ali’nin odasına doğru gidiyordu. Gülümsedim kendi kendime. Biz sağlıkçılar böyleydik işte. Yaşamla ölüm arasındaki incecik çizgide çalışıp insanlara yardım etmeye çalışıyorduk. Her insandan iki kat daha fazlaydı sorumluluğumuz. Bize yüklenen bu sorumluluk ise “İnsan canıydı”. Ama ne yalan söyleyeyim ben çok memnundum bu sorumluluktan. İnsanlara yardım edip onları iyileştirmek dünyanın en güzel işi ve sorumluluğuydu. Sonrasında ise onların mutluluğu, yüzlerindeki bir küçük tebessüm ve bir hayır duası her şeye değerdi işte!

Fadime İrem Batur

Hayatimin Basrolu "ACI"

Bu seferki durağımız neresiydi acaba diye düşünüyordum babamı beklerken. İsmim Acar. Acar Dursun. 14 yaşımdayım. Babam öğretmen. Annem... Annem ben 4 yaşımdayken vefat etmiş. Hatırlamıyorum bile. Babama ne zaman sorsam sanki yüreğindeki henüz kabuk bile bağlamamış yarayı saklarcasına "Amansız hastalık" diyerek geçiştirirdi. Annem hakkında söylediği üç beş cümleden biri "O dünyanın en güzel kadınıydı ve ben öğretmenliği ondan öğrendim" derti. Ancak bir kez olsun bu cümleyi daha fazla açmazdı. Yarasını yüreğine bir kez daha gömmeyi yeğlerdi...

Çocukluğumu hiç yaşayamadığımı düşünüyorum, babamın işlerinin bu denli uzun sürmesinde sıkılırken. 14 yaşımdayım. Evet çocuğum daha. Ama bir kez olsun çocuk gibi davranmadım, davranmadım. Anne bir evin bel kemiğidir. Anne olmayan bir ev karışıktır, dağınıktır hep bir şeyler. Bizimki de aynen bu şekildeydi ve bu dağınıklık yetmiyormuş gibi babamın mesleği yüzünden oradan oraya, oradan oraya sürükleniyorduk. Bir sene başka bir şehir, bir sene başka bir şehir. Başka şehir başka insanlar başka çehreler, başka duygular demekti. Tam bir yere alıştım derken "hoop" başka bir yere. Eğer babam istese bu kadar çok şehir değiştirmeyebilirdik. Ancak babam bunu bilerek ve isteyerek yapıyordu. Asla bir şehirde 2 seneden fazla durmuyordu. Ama anlıyordum ben. Babam insanlardan kaçıyor. Annemin yokluğunu insanlardan kaçarak bastırmak istiyordu. İşte tam şu anda bunu bekliyordum. Babamın yeni tayin yerini.

Babamın ayak sesleriyle düşüncelerime bir süre ara verdim. Meslek aşkıyla yanıp tutuşan babamın yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. Yanıma geldi elimi tuttu ve "Yeni yerimiz Manisa güzel oğlum" dedi. Yol boyunca beni neler bekliyor acaba diye düşündüm. Daha önce hiç gitmemiştim Manisa'ya. Nasıl bir yer olduğunu da merak ediyordum doğrusu.

Eve geldiğimizde, babam hiç oturmadan eşyaları toplamaya başlamıştı. Eşya dediysem bir oturma grubu, bir yatak odası. Bende son kez kalacağım bu evin odalarını geziyordum tek tek. Her tayin haberinden sonra olduğu gibi. son kez dokunuyordum duvarlara ve son kez soluyordum bu şehrin havasını bir hoşça kal edasıyla...

Gittiğim şehirlerde tanıştığım insanlara elimden geldiğince bağlanmamaya çalışıyordum. Biliyordum ki üç dört sene geçmeden bir yeni tayin yeri gelip çatacağı ve bütün düzenim alt üst olacaktı. ->

Hayatimin Basrolu "ACI"

Vedalaştığımı üç beş komşu haricinde vedalaşacak pek kimse yoktu. Oldum olasıda sevemedim zaten şu vedaları! Valizleri arabaya yerleştirdikten sonra, son bir göz gezdirdim yaşadığım şehre ve ardından kaçarcasına arabaya oturdum. Babamın da gelmesiyle yolculuk başlamış oldu. Babamın bir ara bana "Hazır mıyız?" dediğini duyar gibi oldum. Haz... Hazırdım herhalde.

Uzun bir yolculuğun ardından Manisa'ya ulaşmıştık. Hiçbir bilgimin olmadığı bu şehir hakkında sadece iki kelime biliyordum. "Şehzadeler şehri" Böyle deniyor imiş. Babama sordum Manisa hakkında birkaç bilgi. "Gezeriz, öğreniriz oğlum" dedi. Haklıydı elbette. Ancak önce kafamızı sokacak bir küçük çatıya ihtiyacımız vardı. Babamın okula şehrin merkezindeydi. Okulun müdürü babama birkaç ev önerisinde bulunmuştu. bir hafta öncesinden gelip evlere bakan babam 5 katlı bir apartman dairesinde karar kılmıştı.

Sessiz sakin bol yeşillikli bir sokağa geldik ve bir apartmanın önünde durduk. Arabanın kapısından aşağıya inip derin bir nefes aldım. Yanımıza koşar adımlarla gelen bir amcaya çarptı gözüm. Gelip babamla tokalaşan amca bana dönerek: "Buda oğlunuz olsa genel" dedi ve elini uzatıp merhaba anlamında kafasını salladı. Babam bana dönerek: "Ev sahibimiz Mehmet Bey Acarcım" deyince anladım amcanın tam olarak kim olduğunu. "Buyurun buyurun" diyen Mehmet Amca'yı takibe koyulduk. 5 katlı apartmanın 3 üncü katıydı evimiz. Asansör olmayan eski bir bina olmasına karşılık evin içine çok güzel bakılmıştı. 2+1 evde balkonlu odayı ben almak istedim. Babamda "Nasil istersen" diye karşılık verince hemen balkona yöneldim. Balkon çok büyük olmamakla birlikte, cıvılcıvılcı kuş seslerini, yemyeşil yeşillikleri içime doldurmuştu. Bayılmışım bu balkona. Küçük balkon gezintime bir süre ara verdikten sonra, babamın yanına salona geçtim. Nakliye şirketine verdiğimiz eşyalar gelmişti bile. Mehmet Amca'yı uğurlayan babamda yanıma geldi. "Ben evi beğendim, gayet güzelmış ha" dedim. Eşyaları ufaktan ufaktan yerleştirmeye başlayan babam, bence de anlamında kafasını salladı. Babama yardım etmek üzere ayaklandım. Eşyaların içinden ilk olarak büyük resim çerçevesini iliştiirdim duvara. Annemin resmini... Dünyalar güzeli bu kadının, bir parçada olsa manevi olarak varlığını hissedircesine, dokundum çerçeveye.

Yorgunluktan bitap düşmüş bedenimi, yatağa zor attım. Saat gece yarısına geliyordu. Yerleştirme işleri zar zor olsa da bitmişti. Yarın okul işlerimi halledecektik. Çok yorgun olma rağmen bir türlü uyku tutmuyordu. Zorda olsa uyumaya çalıştım. Ne de olsa henüz yabancı olduğum bu şehirde yarın yapılacak bir ton işimiz vardı. ->

Hayatimin Basrolu "ACI"

Güneşin bütün ışığını alan odam aydınlanmıştı. Ancak bu aydınlık yorgun gözlerimi açmama yetmiyordu. "Nasıl da yorulmuşum" diyerek yatağın içinde doğrulmaya çalıştım. Babamın mutfakta ki tıkırtılarını duyabiliyordum. Zorlayarak çıktım yataktan ve babamın yanına gittim. "Bu ne neşe yahu!" diyerek oturdum sandalyenin bir köşesine. "Sana da günaydın" diyen babam sabah sabah gülümsetti beni.

Kahvaltıyı yapar yapmaz evden çıktık. iki sokak ötede olan ortaokula kaydımı yaptırdık. Yeni okulum oldukça büyüktü. Çok fazla zaman kaybetmeden eve on dakika uzaklıkta olan babamın okuluna gittik. Babam işlerini hallederken bende okulun kapısının önündeki bankta oturdum. Derin mi deri düşüncelere daldım yine. Bu sene okulda neler bekliyordu acaba beni. Yeni arkadaşlar yeni öğretmenler, yeni okul. Beni bekleyenleri attım beynimin bir kenarına. Benim tek bir hedefim vardı. İyi bir şair olmak istiyordum. Oldum olası hep bunu istemişim. Edebiyat öğretmeni olan anneme bağlarlar hep bunu. Ne vakit bir şiir kitabı alsam elime, duygu patlaması yaşıyorum sanki. Her mısra her beyit bambaşka duygulara sürüklüyor sanki beni. İşlerini bitiren babam yanıma geldi. Bir süre o bankta oturup dinlendik.

Eve geldiğimizde güneş batmak üzereydi. Arabadan inip bahçeye doğru yürürken, bahçede oturan kadın çaktı dikkatimi. Bize doğru yaklaştığını hissediyordum. Orta yaşlı 35-40 yaşlarındaki kadın: "Merhabalar" dedi. Aynı şekilde karşılık veren babama tekrar soru yöneltti kadın: "3.kata taşınanlar sizlersiniz demek, ben Meryem l.katta oturuyorum bir şey falan ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeyin" dedi. Babam: "Çok sağ olun Meryem Hanım, elimizden geldiğince her şeyi hallettik. Bu arada benim ismimde Mustafa" diyerek cevap verdi. Meryem Hanım: "Memnum oldum Mustafa Bey dediğim gibi bir şey lazım olursa l.kattayım. İyi akşamlar." Diyerek uzaklaştı. Temiz yüzlü bu kadına anlamsız bir şekilde ısınmışım.

Bir hafta sonra başlayacak olan yeni okulumun heyecanı beni şimdiden sarmıştı. Okul formalarını almış ve hemen ütüleyip dolabıma asmıştım. Zorlu bir sene bekliyordu beni. Bir sonra ki sene liseye başlayacaktım. Cıvılcıvılcı hava bu stresimi itip bir kenara fırlatmıştı. İçimden biraz balkona çıkmak geldi. Balkondan aşağıya bakarken Meryem Hanım çaktı dikkatimi. Yine bahçedeydi. İçimden bir ses yanına gitmek gerektiğini söyledi. Bu düşünce üzerine kendimi Meryem Hanım'ın yanında buldum. "Hava ne kadar da güzel değil mi?" diyerek oturdum yanına. "Merhaba yakışıklı seninle tanışma fırsatı bulamadık, ismin nedir?" diye sordu. Bunun üzerine bende: "Acar ben Meryem Hanım" dedim. O da "Meryem Teyze demen yeterli" diyerek karşılık verdi bana. Bir iki saate yakın oturduk beraber. Çok güzel bir sohbet geçti aramızda. Uzun zamandır böylesine keyiflenmemiştim. ->

Hayatimin Basrolu "ACI"

O günden sonra Meryem Teyze'yle devamlı görüşür hale geldik. Okulun öğle aralarında onun evine yemek yemeye geliyordum. Kocasından boşanalı dört sene olan Meryem Teyze tek başına yaşadığını böyle açıkladı. Şu anda ev hanımı olan Meryem Teyze, daha önceden terziymiş. Hemen hemen giydiği her şeyi de kendisi dikiyormuş. Eline aldığı her şeyi mükemmellekle yapıyordu. On parmağında on marifet dedikleri şey buydu sanırım.

Yeni okulum gayet güzeldi. Alışmıştım hemen. Tanışmıştım sınıf arkadaşlarımla ve öğretmenlerimle. Sıra arkadaşım Şevki ile oldukça kaynaşmıştım. Gerçekten sevmiştim bu okulu.

Severek dinlediğim Türkçe derslerinde, öğretmen bana ismimin anlamını sordu. Bu soru üzerine hüzün kapladı içimi. Bu isim bana annemin hediyesiydi. Hayatımın her alanında her zaman güçlü olayım diye koymuş bu ismi bana. Onsuz olsam bile...

Yine bir öğle arası yemek yemek üzere Meryem Teyze'ye gittim. Salona geçtiğimde dikiş makinesine 4 elle sarılmış bir şeyler dikiyordu. "Ne dikiyorsun Meryem Teyze" diye sordumda ise hediye olarak yeğenine elbise diktğini söyledi. Elbise bittiğinde gerçekten güzel olmuştu. Boş değildi Meryem Teyze. Eminim birçok terziden kat ve kat iyiydi. "Neden kendi dükkanını açmıyorsun" diye sordum elbiseye son halini veren Meryem Teyze'ye : "Aslına bakarsan düşünmüyorum değilim Acarcım, cesaret edemiyorum sadece" dedi. "Bence sen bu fikri bir daha düşün" diyerek üsteledim. Sonuçta deneyimi de vardı. Olur bu iş diye düşündüm ve yemeğimi yiyip okula doğru yol aldım.

Sınavlar nedeniyle pek kimseyle görüşemiyordum bu aralar. Okuldan gelip hemen odama çekiliyor ders çalışmaya başlıyordum. Bugün de yine okuldan gelip odama çekildim. Saat oldukça geç olmuştu. Acıktığımı hissettim. Mutfağa doğru giderken salonun ışığı hala yanıyor. Oysa babam hiç bu saate kalmaz, uyurdu. Salona gittiğimde annemin resminin önünde babam hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Hemen yanına gidip sarıldım babama ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ne olduğu apaçık ortadaydı aslında. Anneme karşı hiç bitmek bilmeyen bir sevgisi vardı babamın. Çok seviyordu annemi ve zamansızca gidişi içinde dev bir hasrete dönüşmüştü. Hiçbir şey sormadım babama o gece sadece: "Bana annemi anlat" diyebildim. Bıkmadan usanmadan dinledim babamı. Beni doğurduktan birkaç ay sonra öğrenmişler annemin hastalığa yakalandığını. Devamlı yaralar çıktığını söyledi babam, ve bir türlü iyileşmek bilmeyen yaraları yüzünden gitmişler doktora. Siroz olduğunu oracıkta öğrenivermişler. O sene içinde daha da kötüleşen durumu karaciğer yetmezliğine kadar varmış ve 2-3 sene içinde kaybetmişiz. Mükemmel bir öğretmen olan annem, babama çok şey öğretmiş. ->

Hayatimin Basrolu "ACI"

Öyle söyledi o gece ve yine tekrarladi sözlerini babam, "O dünyanın en güzel kadınıydı" diye. Sonra da çerçeveye bakarak uyuya kaldı.

İyi geçen sınavım üzerine, güzel bir tatili hak ettiğimi düşünüyordum. Meryem Teyze'nin kararı üzerine dükkan açacaktık ona. Sonunda cesaret edebilmişti. Çokta güzel ve yerinde bir karar vermişti. Başarılı olacağına kesinlikle inanıyordum.

Babamın okuluna yakın bir dükkanda karar kılmıştı. Küçük bir dükkandı ancak işlek bir cadde üzerindeydi. Bir iki gün içerisinde içini de düzenlemiştik. Yarın da açılışını yapacaktık ve ben Meryem Teyze'den daha çok heyecanlıydım.

Adet yerini bulsun diye kırmızı kurdele kesmiştik dükkanın açılışında. Kendi çapımızda mini bir açılıştı bu ve açılışın üzerinden iki hafta geçmişti. Ufak tefek de olsa işler gayet iyi gidiyordu. Tatil olmasını değerlendirip gün içinde bende Meryem Teyze'ye yardımcı oluyordum. Ancak kendimi çok kaptırdığımın farkındaydım bu şehre, insanlara. 6 aydan az bir süre kalmıştı yeni meçhul tayin yerimize.

Yazın sonlarına doğru işler iyice ilerlemişti. Dükkana birkaç yeni makine ve eleman almıştı Meryem Teyze. İşler oldukça fazlaydı ve yetişmiyordu. Günlerden yine bir gün kuşların civıltısını arkamıza alarak Meryem Teyze'yle birlikte dükkana geldik. Kapıyı pencereyi açıp bir de çay demledik. Meryem Teyze'de birkaç gündür anlamsız bir baş ağrısı vardı. Sabah akşam ilaç içip duruyordu. Akşam da erkenden dükkana elemanlara emanet edip eve dönüyordu. Defalarca doktora gidelim dediysem de beni dinlemiyordu. Erkenden odasına çekilip uyuyordu. Meryem Teyze'nin bu haline hiçbir anlam veremiyordum. Bu sırada babamda evi ufaktan toplamaya başlamıştı ancak ben buradan gitmeyi zerre kadar istemiyordum. Bu gitme düşüncesi içimi derin bir hüzne boğuyordu.

Ertesi gün yine dükkana gitmek üzere çıktığımız bir sabah olacaklardan habersizdim. Meryem Teyze'yle birlikte dükkana doğru yürüyorduk. Ancak daha dükkana varamadan Meryem Teyze yere yığıldı kaldı. Hiçkırı hiçkırı ağılıyordum o an. Meryem Teyze'ye ne olmuştu bilemiyordum bile ve elimden hiçbir şey gelmeyişi kahrediyordu beni. on dakika içinde gelen ambulans hemen hastaneye kaldırdı Meryem Teyze'yi. Acil'in kapısında korku dolu bir bekleyiş içerisindeydim. Hemen babamı arayıp durumu haber verdim. Yarım saat içinde hastaneye ulaşan babam da korku dolu bekleyişime katılmıştı. Odadan çıkan doktora doğru koştuk ikimizde. Korkudan kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Doktor: ->

Hayatimin Başrolü "ACI"

- Kalbe atan bir pıhtı. Çok uğraştık ancak... Başınız sağ olsun. Dediğini hatırlıyorum. Önce şaka diye düşündüm ancak gerçektir. Üzüntüden dişlerimi sıkıyordum ve sanki dişlerimi kırılacak gibi hissettim. Babama sarıldım o an ve saatlerce ağladım. İçimdeki tarif edilemez üzüntünün her bir zerresi, gözyaşlarıma karışıp sel oluyordu sanki...

Meryem Teyze'yi defnetmemizin üzerinden üç gün geçmişti ve dükkanın önünde oturuyorduk. Kendime gelemiyordum ve acım her gün biraz daha artıyordu sanki. Babamla birlikte ayaklandık dükkana kilit vurduk ve buram buram Meryem Teyze kokan bu dükkani bir daha açılmamak üzere kepenklerini indirdik. Anahtarı da akrabalarından birine verdik. Birlikte büyük heveslerle açtığımız dükkani bu sefer tek başıma en acı duygularla kapatıyordum. Kaderim böyleydi belki de diye düşündüm. Belki de bu acı denen duygu hiçbir zaman peşimi bırakmayacaktı ve her zaman hayatımın başrolünde yer alacaktı. Önce annem, sonra Meryem Teyze. Meryem Teyzede' de tam anlamıyla bir anne şefkati görmüştüm ve beni ona bağlayan da buydu zaten. Bu anlatılmaz hüznü, acıyı sıkıştırdım göğsüme ve ayaklandım. Babama döndüm ve: "Hadi kalk baba, kalk tayinimizi isteyelim ve bir an önce uzaklaşalım bu şehirden" dedim ve uzaklaştık oradan, o şehirden, Meryem Teyze'den kaçarcasına yürüdük, yürüdük, yürüdük...

Savaşın Çocukları

Takvimden dünün yaprağını koparıp cam kenarındaki tekli koltuğa oturuyorum. Gözlüklerimi takıp yarım saat önce aldığım günlük gazetenin ilk sayfasına göz atıyorum. İlk fotoğrafa bakakalıyorum. Küçük çocuğun, kendi küçüklüğüme bu kadar çok benzemesi anılarımı yeniden canlandırıyor. Gözüm televizyonun hemen yanındaki oyuncak ayıya takılıyor.

Sabah erkenden annem ile evimizin biraz ötesindeki markete gidiyoruz aceleyle. Yoldan geçerken daha önce hiç görmediğim insanları görüyorum. Ellerinde büyük büyük silahlar, hızlı olmamız gerektiğini söylüyorlar. Annemin beni çektiirmesiyle markete giriyorum. Son zamanlarda herkesin böyle telaşlı olması neden? Annem ellerini doldurmuş, benimde hızlı olmam için peşinden sürüklüyor. "Hadi Abdullah hızlı ol." diyor. Yanından hızlıca geçtiğimiz rafların birinde, oyuncak ayı görüyorum. Takılıp kalıyorum. Annemin elinden tutup bana dönmesi için çekiştiriyorum Annem "Abdullah, bekleme çıkacağız şimdi." Diyerek bana dönüyor. "Çok güzel, alalım lütfen" diyorum. Annem fazla vakit kaybetmemek için raftan oyuncak ayıyı alıyor. Aldıklarımızla birlikte, hızlı bir şekilde marketten çıkıyoruz. Silahlı adamlara, hızlı hızlı bir yere yetişmeye çalışan insanlara bakakalıyorum. Evimize giriyoruz. Annem aldıklarını yerleştirirken, babam erkenden işten geliyor. Biraz sonra birden elektrikler kesiliyor. Uçak seslerini duyuyoruz. Ardından silah sesleri. Annem koşup beni kucağına alıyor. Dışarıdan çığlık sesleri gelmeye başlıyor. Annemin ağlamaya başladığını duyuyorum. Daha sonra da babam "Korkmayın, korkmayın hiçbir şey olmayacak. Korkmayın, aşağıya kilere inin. Ben sizi koruyacağım." diyor telaşlı ve endişeli bir şekilde. Annem kilere inen kapıyı açıyor ve hızlıca aşağı iniyoruz. Arkamızdan babam kapıyı kapatıyor. Annem ve babam sürekli dua ediyor. Sesler bazen oldukça şiddetliken, bazen yavaşlıyor. Uzun bir süre devam ediyor. Sesler kesildikten sonra yukarı çıkıyoruz. Evimizin duvarlarındaki delikleri görüyorum ilkönce. Penceremizi açık kalmış sanıyorum başta, ama fark ediyorum ki kırılmış. Annem yeniden ağlamaya başlıyor. Babama dönüyor gözlerim. Babamın gözlerinin dolduğuna şahit oluyorum. Oysa babalar ağlamaz diye biliyordum. Annem "Ne yapacağız şimdi, nereye gideceğiz, ölümü mü bekleyeceğiz burada durup?" diyor. Neden gitmemiz gerekiyor ki? "Evde durmayacak mıyız?" diyorum. Annem de babam da cevap vermiyor. Meğerse o gün o yıkık duvardan giren rüzgâr üşütmemiş bizi. Annemi babamı donduran o rüzgâr değil, içine düştüğümüz savaşın soğukluğuymuş. ->

Savaşın Çocukları

O gece yatağında uyuyamıyorum. Babam "Kiler şu anda daha güvenli." diyor. Yorgan, yastık alıp kilere iniyoruz. Her ne kadar soğuk olsa da sesimi çıkarmıyorum.

Annemin uyandırmasıyla gözlerimi açıyorum. Bir an nerede olduğumu anlayamıyorum. Etrafın neden karanlık olduğunu... Silah sesleri... Çığlık sesleri... Annemin elimi tutmasıyla, merdivenlere yöneliyoruz. Yukarıya çıktığımızda, dün gecedен değışen bir şey olmadığını görüyorum. "Evimiz neden bu hale geldi anne? Sen benim duvarları boyamama çok kızardın. Ama şimdi neden böyle?" diyorum. Annem "Kötü adamlar yaptı oğlum." Diyor ağlamaklı bir sesle. Ve ben o zaman nefret ediyorum evimizi bu hale getirenlerden. Biz ne yaptık ki onlara? Neden evimizi bu hale getirdiler? Annemin ağlamasına sebep oldular. Babam hep üzgün. Babam, yıkılmış bir halde, yanımıza geliyor. "Huzeyfe, kurşunların arasında kalmış." diyebiliyor zorlukla. Annem cam kırıkları olmayan koltuğa oturup gözünden düşen yaşları silerken "Başımız sağ olsun" diyor.

Bir anda düdüklü tencerenin sesiyle kendime geliyor. Gazetemi almadan önce ocağa koyduğum barbunya aklıma geliyor. Kaç defa yapmaya çalışsam da bir türlü anneminki gibi olmayan barbunya. Belki de gerçekten yemek yapma konusunda iyi değilim. Önümde ki sehpa da duran telefonum çalmaya başlayınca elime alıyorum ve Muhammet'in aradığını görüyorum. Bugün tek başıma yemek yemem gerektiğini söyleyip beni akşam yemeğine davet ediyor. Belki de pek güzel pek güzel yapamadığım barbunya yerine Muhammet'in eşinin yaptığı yemekleri yemek daha cazip geliyor. Muhammet, her zamanki gibi yine yanımda oluyor. Çünkü biz yoldaşız. Bizim yoldaşlığımız çocukluğumuza dayanır.

Huzeyfe amcanın vefat ettiğini öğrendikten sonra çok vakit geçirmeden evlerine gidiyoruz. Annesine sarılmış, ağlayan Muhammet'i görüyorum ilk önce. Hem şaşkınım, hem üzüntülü. Huzeyfe amca, çok severdi beni. Bazen Muhammet'le bana çikolata alırdı. O zamanlar daha çok severdim Huzeyfe amca'yı. Peki, şimdi neden öldü Huzeyfe amca? Kötü adamlar mı öldürdü? Annemin yanında sessizce yürüyorum. Herkes dua ediyor. Annem Muhammet'in annesinin yanına oturuyor ve sarılıyor. Bir hıçkırık kopuyor boğazından. İnsanlar gidene kadar sessizce Muhammet'in yanında oturuyorum. Ortalık sakinleşince Muhammet, "Babam savaşta öldü." diyor. "Savaş mı?" diyorum. Savaş neydi ki? "Babamın ölümüne sebep olanlar, mahallemizde bizi korumak için dolaşan silahlı adamlarla çatışmışlar. ->

Savaşın Çocukları

Babam ve daha bir sürü insan ölmüş. Annem anlattı.” diyor Muhammet. Çatışmak ne demek? Silahlı adamlar bizi korumak için dolaşıyorsa neden Huzeyfe amca öldü? Annemin buradan gitmek istemesi bu sebepten miydi? Ama ben daha okula başlayacaktım. Oyuncak ayımla henüz yeteri kadar oynayamadım.

Akşama kadar Fatıma teyzenin ve Muhammet’in yanında duruyoruz. Saat geç olunca hemen yan taraftaki evimize geçiyoruz. Gece yine güvenli olması için kilerde kalıyoruz. Çok kısa bir süre sonra silah seslerini duyuyorum. Babama daha çok sarılıyorum. Babam ölürse ne olurdu? Annemle sarılır ağlar mıydık bizde? Fakat babam bana daha yeni söz vermişti top alacağım diye. Babam ölmemeli çünkü daha birlikte oynamamız gereken oyunlar var. Okula gitmeye başladığım ilk gün annem ve babam olmalı yanımda. Babam ölmemeli çünkü annem burada durmak istemiyor. Babam ölmemeli çünkü o benim kahramanımdır. Babamın sınımsız kollarında, silah seslerine kulaklarımı tıkayarak uykuya dalıyorum.

Ertesi gün silah sesleriyle uyanıyorum. Bu sefer daha çok şiddetli sesler. Annemle babamın konuşmalarını duyuyorum. Annem “Gitmemiz gerekiyor Ali. Duramayız buralarda. Abdullah daha çok küçük, onunda bir hayatı olmalı. Burada durup ölümü bekleyemeyiz.” diyor babama. Tam o sırada çok şiddetli bir sesle evimiz sarsılıyor. Annemden bir hıçkırık kopuyor. Ağladığını daha yeni fark ediyorum. Babam “Nasıl yapacağız Havva? Vatanımızdan, evimizden nasıl gideceğiz? Kendi vatanımızdan olan bizi istemezken, başka kim kabul eder? Bir çözüm yolu bulacağım.” diyor. O gün hep kilerde kalıyoruz. Annem ve babamın dilinden dualar düşmüyor. Bende bildiğim tüm duaları ediyorum. Yukarı, evimize çıkamıyoruz. Acıkıyorum fakat kiler kullanılmadığı için annem yiyecek bir şey bulamıyor. O gece hem aç, hem susamış bir şekilde uykuya dalıyorum.

Bir sonraki gün Huzeyfe amcağı defnediyoruz. Ne kadar hızlı olabilirsek, o kadar hızlı bir şekilde. Evimiz delik deşik olmuş. Etrafta cam kırıkları. Annemler aceleyle bir hazırlık yapıyorlar. Bende kenarda durmuş onları izliyorum. Evimiz hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Annem, babam ve ben. Daha beş yaşımıydım. Elimde oyuncak ayım. Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Sorgulamak gelmiyor aklıma. Daha düne kadar top koşturduğum yollar harap olmuş. Zillerine basıp kaçtığımız evler yok. ->

Savaşın Çocukları

Meğerse biz, sadece apar topar çıktığımız evimizi bırakmamışız arkamızda. Ben yaşayacağım onca anıyı bırakmışım. Yaşayacağım aşkı, belki de onun acısını. Mesela annem yapacağı kekleri bırakmış arkasında. Babam, bozulup da yapılacak olan muşlukları... Gittik. Anılarımızı ve yaşayacaklarımızı arkamızda bırakarak. Tabii o an ne anının önemi oldu, ne evin. Canımızı kurtarmaya çalışıyorduk. En güvenli olduğum yeri, hep yorganımın altı sanırdım. Korktuğumda saklanırdım oraya. Kimse bana orda zarar veremeyecekmiş gibi. Ama öğreniyorum ki faydası yokmuş.

Geceleyin yola çıkıyoruz. Herkes telaşlı, herkes korkmuş. Alışık değilim bu koşuşturmaya. Annemin omzuna düşüyor başım. Battaniyeye sarılmış uyumaya çalışıyorum. Patlamaların yanından geçip gidiyoruz. Kimse bilmiyor bundan sonra ne olacağını. Ne yaşayacağız, belki de ölümden kaçarken ölümün ortasına düşeceğiz.

Sarsılarak uyanıyorum. Sabahın daha ilk ışıkları. Etrafımız ağaçlarla çevrili. Araba daha fazla ileriye gitmiyor. Yürüyeceğiz bunca kişi. Herkesin yükü bir çuval kadar. Omuzlayıp yüklerimizi başlıyoruz yürümeye. Nereye yürüyeceğiz diye soramıyorum babama. Hiç açmıyorum ağzımı. Gökyüzü biz yürüdükçe daha çok aydınlanıyor. Hava buz gibi. Annemin burnu kıpkırmızı oluyor. Sonra soluklanmak için duruyoruz. Babam çuvalı kenara koyuyor ve sırtını ağaca yaslayıp oturuyor. Bizde yamacına ilişiyoruz annemle. Annem elindeki torbadan barbunya konservesi çıkarıyor. Ne çok severim barbunyayı. Ama o an yemek gelmiyor içimden. Herkes üzgünken yemiyorum. Sevmiyorum artık barbunyayı. Çünkü onun hiç derdi yokmuş gibi duruyor önümüzde. Annem "Üşüdün mü Abdullah?" diyor. "Yok" diyorum. Erkek adamım çünkü ben artık. Hemen pes edemem. Çok vakit geçmeden kalkıyoruz. Yine birkaç defa moła veriyoruz. Karanlık olana kadar yürüyoruz. Sonra da uygun bir yer bulup yerleşiyoruz. İlk defa dışarıda kalıyorum. Bu gecenin bir başlangıç olduğunu bilmeden. Tam uyuyacağım, bir feryat kopuyor. Bir kadın, elinde de bebek "Ölüyor" diye bağıyor kadın. Gözleri ağlamaktan şişmiş kadının. Bebeğin rengi mosmor "Soğuktan ölecek yavru, yazık" diyor babam. Başka bir kadın koşuyor, onun feryadına. Çekiyor kenara ne yaptığını görmüyoruz artık. Uyumaya dalarken gözümün önünde o bebek... ->

Savaşın Çocukları

Sabah yola bir kişi eksik devam ediyoruz. Soğuktan ölmüş o mosmor çocuk. Annesi perişan olmuş. Ölümünden kaçarken bebeğini kaybetmiş. Annem ben üşümeyeyim diye kendi üstündeki şalı alıp, bana sımsıkı sarıyor. Yürümeye devam ediyoruz. Ağlayanlar, üşüyenler, yemek bulamayanlar... Hepimiz birlikte. Hemen arkamızdan gelen bir adamın sesini duyuyorum. "Bizim yolculuğumuz yeni başlıyor bitmez bu yol" diyor. Bitse de, bitmese de yola devam ediyoruz.

Dört gün sürüyor bu yolculuk. İkinci günün sonunda yemeğimiz kalmıyor. Az kalan suyumuzu da yudum yudum idare ediyoruz. O iki günü aç bir şekilde gidiyoruz. Ve ben yine bilmiyorum bunun daha ilk olduğunu fakat son olmayacağını. O dört günün sonunda yeni bir toprağa adım atıyoruz. Yeni bir ülke ve yeni hayatımız. Hepimiz etrafımızı merakla süzuyoruz. Zorlukları aşarak geldiğimiz bu ülkede hangi zorlukları göreceğiz merak ediyoruz.

Bazı engelleri aşıp yerleşiyoruz boş araziye. Birkaç gün orda kalıyoruz. Bizimle birlikte gelenlerin çoğu farklı yerlere dağılıyorlar. Sonra bizim için çadırlar kuruluyor. Tuhaf değil mi kendi ülkemizden kaçıp, başka bir ülkenin bize yardım etmesi? Çadırlarda kalıyoruz. Buz gibi hava. Bir evin sıcaklığı yok. Bir evde ki mutluluk yok. Sadece hüznün var bu çadırlarda. Kimsesizliğin, vatansızlığın, evsizliğin hüznü. Hepimiz yardım için gelen arabalardan yiyecek almak için çabalıyoruz. Ellerimi uzatıyorum "Bir yiyecek ver abi. Çok açım." diyebiliyorum sessizce. Ve o abi duyuyor bir tek benim sesimi. Yemek verirken tam gözlerimin içine bakıyor. Merhametle. Afiyet olsun diyor bana o gözleriyle. Minnetle bakıyorum. Öyle çok seviniyorum ki yemek yiyeceğim diye. Babam yardım ediyor yemeği taşıırken. Çadıra geçip karnımızı doyuruyoruz. "Şükürler olsun." diyor babam. Şükürler olsun ki yaşıyoruz.

Birkaç gündür babam iş bulmak için çabılıyor. Zar zor bir inşaatta işçi olarak başlıyor. Babam çok sık göremiyorum artık. Gördüğüm zamanlarda hep çok yorgun oluyor. Fakat hiç şikâyet etmiyorum. Annem yardım arabalarında verilen yiyeceklerle yapabildiği yemekleri yapıyor. Bazen çok az yemek yiyebiliyorken, bazen hiç yiyemiyoruz. Ve ben, üstümdeki hırkayla soğukta oturmuş top oynayan çocukları izliyorum. Keşke Muhammet olsaydı diye geçiriyorum içimden. Yine böyle bir gün oturmuş çocukları izlerken, uzakta Muhammet'i görüyorum yanında da Fatıma teyze. Annemin yanına koşuyorum hemen. "Anne, Muhammet ve Fatıma teyzeyi gördüm. Gel, hadi gidelim yanlarına." diyorum. ->

Savaşın Çocukları

Annem "Emin misin Abdullah?" diyerek hızlıca çıkıyor dışarı. Elimle gösteriyorum onları. Annem elimden tutuyor ve hızlı hızlı onların yanına yürüyoruz. Annem arkası dönük olan Ayşe teyzenin omzuna dokunup "Fatıma." diyor. Fatıma teyze ile Muhammet bize dönüyor. Fatıma teyze şaşkınlıkla anneme sarılıyor. Bende Muhammet'e. Biz bu yabancı topraklarda bile kavuşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Çadırımıza gidiyoruz birlikte. Oturunca, annem "Ne zaman geldiniz?" diyor. "İki gün oldu geleli. Ah çok kötüydü Havva, çok kötüydü. Siz gittikten sonra kardeşimin yanına gittik. Her şey daha çok kötüleşti. Adım attığımız yerde bir ölü. Etraf hep toz bulutuydu. Evler yıkıldı, insanlar öldü. Küçücük çocuklar vardı yerlerde yatan. Kan oldu hep yollar. Çok kötüydü Havva." diyor Fatıma teyze ağlayarak. Annem gözündeki yaşı siliyor ve "Hadi oğlum Muhammet geldi artık oyun oynayın." diyor. Muhammet ile ikimiz dışarı çıkıyoruz. Top oynayan çocuklara bizde katlıyoruz ve o zaman mutlu hissediyorum. Karnımı doyurduğum zamanki gibi.

Günlerimiz aynı devam ediyor. Fakat sonra başka bir yere gitmek zorunda kalıyoruz. Yine o çuvalı topluyoruz. Fakat bu sefer yanımızda Fatıma teyze ve Muhammet. "Yine yürüyecek miyiz?" baba diyorum. "Çok değil oğlum." diyor. Bir otobüse biniyoruz. Yine bir yere kadar otobüsle gidiyoruz sonrasında yürüyoruz. Kısa bir süre sonra yeni bir yere geliyoruz. Çevremizdeki insanlar bize garip garip bakıyorlar. O gece bizimle birlikte birkaç kişi parkta kalıyor. Oynamak gelmiyor içimden. İnsanların bize bakışlarından ürküyorum ve annemin yanına sokuluyorum. Sert bankta uyumak çok zor olsa da, gözlerim bir süre sonra yorgunluğa dayanamayarak kapanıyor.

Sabah insan sesleri ile uyanıyorum. Önümüzden geçip giden insanların bakışları eşliğinde banktan kalkıyorum. İleride tek başına oturmuş olan babamın yanına gidiyorum. Babama "Neden buraya geldik baba?" diyorum. Babam bana dönüp "Bak oğlum, parkta kalmayı sevdi mi?" diyor. Başımı sağa sola sallıyorum. "Parkta, çadırda kalmamak için buraya geldik oğlum. Evimizin olması için buraya geldik. Daha iyi bir iş bulmak için buradayız." diyor babam, O gün babam iş bulmaya giderken bize cebindeki 10 liradan 5 lirayı veriyor. Annem biraz ötedeki simitçiye gidiyor ve iki simit alıp geliyor. İki simidi bölüşüyoruz. Annem ve Fatıma teyze sadece bir lokma alırken bize tüm simidi veriyorlar. Onların da aç olduğunu biliyorum ve simidi anneme uzatıp "Ben yemeyeceğim anne, canım istemiyor." diyorum. Annem "Hayır Abdullah onu yiyorsun." diye kızınca diretemiyorum. ->

Savaşın Çocukları

Yarisına kadar yiyorum ve "Doydum artık yemeyeceğim," diyerek simidi annemin eline bırakıyorum ve koşarak salıncağa oturuyorum. Muhammet de yarisını annesine veriyor ve o da koşarak yanıma geliyor. Gözlerimizden anlıyoruz ikimizde bunu neden yaptığımızı. Oysa bizde açtık fakat savaş büyütmüştü bizi. Annelerimizi aç bırakmazdık.

Babam akşam olunca yanımıza geliyor, iş bulamamış. Onun çaresizliği var yüzünde. "Ne yapacağız bilemiyorum." diyor. Annem "Elbet bulunur bir çaresi, bu günleri de atlatacağız inşallah," diyor. İnşallah diye mırıldanıyor Fatıma teyze "Yarın başka bir yere gidelim, buradan geçen herkes bakıyor." diyor babam. Annem ve Fatıma teyze başlarını sallıyor. Yine o sert bankta uyumaya çalışıyoruz. Aklıma çuvalımızın en altındaki oyuncak ayım geliyor. O rahat mıdır acaba? Sabah hep birlikte başka yer bulmak için yürümeye başlıyoruz. Kenar bir mahalleye geliyoruz. Çok fazla kişinin olmadığı bu küçük mahallenin parkına yerleşiyoruz. Hiç kimse yardım etmiyor yine. Ne paramız var, ne yiyeceğimiz, ne suyumuz. Koskoca dünyada sanki dördümüz ortaya bırakılmış gibiyiz. Muhammet ile kaldırıma oturuyoruz ve kumlarla oynuyoruz. Muhammet bana doğru eğiliyor ve sessiz bir şekilde "Çok acıktım ve susadım." diyor. "Bende." diyorum. "Acaba cennet nasıldır? Yiyecek var mıdır? Su içebilir miyiz orada?" diyor. Bende "Vardır tabii." diyorum. Muhammet "Cennete gitmek istiyorum Abdullah. Karnım doysun istiyorum. Su içmek istiyorum." diyor. Sessiz bir şekilde "Bende." diyorum. Bu konuşmamızı annelerimize ve babama bahsetmiyoruz. Hiç bunları konuşmamışız gibi davranıyoruz. Babam günler sonra iş buluyor. Yine işçi olarak. Üç ay parkta kalıyoruz. Farklı farklı yerlerde. Bazen kaldırımlarda. Üç ay sonunda bizim için yine yolculuk başlıyor. Eşyalarımızı topluyoruz buradan da gitmek için. Ama sonra babam vazgeçiyor. "Burada kalsak daha iyi olur. Ev tutarız. Sizde çalışırsınız. Deniz çok riskli, hayatımızı tehlikeye atamayız." diyor. Sonra o üç aylık maaşıyla babam, bir odası, bir banyosu ve ufacak bir mutfağı olan evi kir alıyor. Annem ve Fatıma teyze uzun bir süre iş bulamıyor. Daha sonra evlere temizlik yapmaya gidiyorlar. Muhammet ve ben sokaklarda mendil satmaya başlıyoruz. Okula başlayana kadar bu şekilde para kazanıyoruz. İki yıl sonra babam bizi okula yazdırıyor. Herkes tarafından dışlanıyoruz. Sınıfa bir yabancı gelmesi dikkat çekiyor. Kimse bizi dinlemeye çalışmıyor. İnsanların bize sürekli kaygıyla başlamasına alışıyoruz bir süre sonra. İkinci planda kalmanın nasıl bir duygu olduğunu en iyi biz öğreniyoruz. Geriye atılmayı her anımızda hissediyoruz. Oysa kimse bilmiyordu bu iki yabancı çocuğun hayatını. Bilseler olur muydu böyle? Yine dışlarlar mı bizi? Oyunlarına almazlar mı? ->

Savaşın Çocukları

Biz yine Muhammet ile bir köşede oturup onları mı izlerdik? Bize sınırsız gülümsemeler gönderen öğretmenimiz hep ilgilenirdi bizimle. Fakat o ne kadar ilgilense de, hiç arkadaşımızın olmamasına üzülürdük. Büyüdükçe babama yardım etmek için farklı işlerde çalışıyoruz. Ve ben en çok öğretmenliği merak ediyorum. Savaşın bize öğrettiklerini herkese öğretmek istiyorum. Çünkü savaş bize gerçek dünyanın gözünü erken yaşta gösteriyor.

Beş yaşımdayken öğrendim çadırların neden hüznün koktuğunu. Beş yaşımdayken savaşın çocuklarından biri oldum ben. Merhameti o zaman öğrendim. Daha okuma yazma bilmiyorken iyiyi de ayırt ettim, kötüyü de. Yaşıtlarımın oyuncak silahlarla oynadığı dönemlerde, gerçek silahlardan kaçtım. Hem de yaşayabilmek için. Yaşamak için savaşmayı beş yaşımdayken öğrendim. Ve şimdi babamı çok iyi anlıyorum. Babamın tüm çabası ailesini yaşatmak içindi. Savaş elimizden aldığı kadar geri bırakmadı fakat hepimizi olgunlaştırdı. Ve ben şimdi savaşı görmeyen tüm çocuklara bunu öğretiyorum. Muhammetlerin evine giderken aklımdan geçen tüm düşünceler bunlardı.

Seda KAPLAN